

Wonen in schoonheid

Toen het in Antwerpen *te druk* werd, besloot Henri-Charles Hermans met zijn gezin naar een *landelijker* plek te verhuizen. Ze vonden een oude hoeve op een groot domein met volop speel- én werkruimte.

Tekst: **Bea Hendrickx.** *Foto's:* **Guy Obijn.**


“We wonen op een boogscheut
van Antwerpen, en toch midden
tussen de schapen”



Henri-Charles Hermans en zijn vrouw Natasha houden van wat oud is en geschiedenis heeft. En ze maakten van die passie voor schoonheid ook hun beroep. En hun leefwereld. Henri-Charles zit al jaren in de antiek en werkte een tijdlang nauw samen met antiquair Axel Vervoordt. Vervolgens startte hij zijn eigen zaak, Polyèdre, en nu ze het drukke Antwerpen verruild hebben voor een landelijk huis in Boechout, combineren ze werk én thuis op één domein. Want hun huis is ook een beetje hun showroom, en de vroegere stallingen op het domein zijn nu een atelier, waar antieke stukken gerestaureerd worden. Henri-Charles reist door heel Europa, op zoek naar bijzondere voorwerpen en mooi antiek - vooral 19de-eeuwse meubelen zijn een specialiteit. Verder geven hij en Natasha klanten van over heel de wereld advies bij de inrichting van hun huis. En daarbij vullen ze elkaar perfect aan, want Natasha houdt zich vooral bezig met de kleuren en de stoffen. "De kleur en textuur van een stof is heel belangrijk voor mij", zegt Natasha. "Ik werk vaak met linnen omdat dat er zo natuurlijk uitziet en ook zo aanvoelt. Hoe natuurlijker, hoe beter."

Huisje, tuintje, beestjes

Die liefde voor alles wat natuurlijk is, voel je ook in hun huis in Boechout. "Op een bepaald moment werd Antwerpen ons echt te druk", zegt Natasha. "En Boechout ligt ideaal: we zitten hier op 12 kilometer van Antwerpen, maar toch wonen we midden tussen de schapen en de paarden. En je bent toch zo in de stad, waar onze drie zoons naar school gaan, en waar we voor ons werk toch veel moeten zijn." >







Toen Natasha en Henri-Charles de langgevelhoeve kochten, was ze erg vervallen. Bij de renovatie zorgden ze ervoor dat de ziel van het huis bewaard bleef. En waar dat mogelijk was, werd met recuperatiemateriaal gewerkt.

Het huis staat aan het einde van een doodlopend weggetje: een langgerekte herenhoeve, aan de straatkant overschaduwd door enkele honderdjarige bomen, omzoomd door gesnoeide volumes van beuk, taxus en buxus. Hoewel er stevig verbouwd werd, is het romantisch gebleven: een poortje, houten luiken, een grasveldje met een oude boom... Hier waan je je héél ver van de drukte van Antwerpen.
Het domein dat bij het huis hoort, is vele hectaren groot. Achter het hoofdgebouw liggen bijgebouwen in U-vorm, die nu het atelier van Henri-Charles zijn. En in die U liggen de rozentuin en de zwemvijver. Verder is er een weide en een appel- en perenboomgaard.
"Toen we nog in Antwerpen woonden, hadden we geen tuin", vertelt Natasha. "Dus de jongens vonden het fantastisch om naar deze groene omgeving te verhuizen. Ze kunnen zich volledig buiten uitleven en dat gevoel van vrijheid is onbetaalbaar. Hier kunnen kinderen nog kinderen zijn. Ook onze hond heeft het hier geweldig naar z'n zin; maar hij durft wel eens alleen op stap te gaan en dan moet ik hem een dorp verder bij de politie gaan halen."

Wonen tussen de schatten

Binnenin werd de vervallen hoeve grondig gerestaureerd en gerenoveerd, maar - zoals je kunt verwachten van een koppel dat van authentiek houdt - de ziel van het huis bleef bewaard. Natasha en Henri-Charles kozen voor sobere materialen, en waar dat mogelijk was, werd met recuperatiemateriaal gewerkt.

Zo is het aanrecht in de gezellige, ruime leefkeuken van gepolierde blauwe steen. Een lange ruwhouten tafel in het midden wordt duidelijk dagelijks gebruikt door het gezin. Oude vitrinekasten werden gewit of in ruw hout gelaten en bergen nu een verzameling oude schalen en potten in natuurtinten. In de woonkamer ligt een eiken parket dat gerecupereerd werd uit een oud herenhuis in Luik. Ook de schouw van de open haard is een authentiek oud stuk. Een grote bank overtrokken met linnen ligt vol kleurige kussens - een ontwerp van Natasha. De muren zijn in subtiele grijs- en groentinten gehouden. 's Winters is dit dé plek om gezellig bij elkaar te zitten; 's zomers staan de ramen wijd open en is het zicht op de zwemvijver dubbel verleidelijk. De muren in de rest van het huis zijn wit gehouden, zodat de bijzondere meubelstukken en objecten extra goed uitkomen, en overal vind je kleine stillevens van bijzondere voorwerpen. Met een feilloos gevoel voor detail hebben Henri-Charles en Natasha oude en kostbare stukken in hun huis geïntegreerd.

Zwemmen in de vijver

Met drie opgroeiende jongens in huis mocht een zwemvijver in deze ruime tuin niet ontbreken. "We hebben hem vorig jaar aangelegd", zegt Natasha. "We kozen voor een rechthoekige zwemvijver met een zonneterras in het verlengde ervan. De rechthoekige vorm van de vijver past heel goed op het domein en omdat hij zo natuurlijk oogt, stoort hij ook helemaal niet in het landelijke karakter van onze tuin. We zit- >





Een zwemvijver is altijd mooi, ook in de winter. En het is veel beter voor het milieu dan een zwembad omdat je geen chemische producten moet gebruiken; het water is ook veel zachter en beter voor je huid.





















De oude vitrinekast werd gewit en herbergt nu een verzameling oude schalen en potten in naturel-tinten.
De meeste muren zijn wit gehouden, zodat de bijzondere meubelstukken en objecten extra goed uitkomen.

ten hier tenslotte in een agrarisch gebied. Een zwemvijver is altijd mooi, ook in de winter. En het is veel beter voor het milieu dan een zwembad omdat je geen chemische producten moet gebruiken; het water is ook veel zachter en beter voor je huid."
De zwemvijver bestaat uit twee delen: een 'zuiverend deel' waar de planten en kiezels het water filteren, en een zwemgedeelte. Via een overloopsysteem komt het zuivere water in het zwemgedeelte van de vijver. Een pomp brengt het water uit het zwemgedeelte naar het zuiverende gedeelte en zo is de cirkel rond: schoon zwemwater op een natuurlijke manier. "Zodra de zon het water wat opgewarmd heeft, wordt hier elke dag gezwommen", zegt Natasha. "En in de zomer is het hier altijd zwemfeest voor de kinderen en hun vriendjes."

Elke dag buiten eten

Op een heerlijk beschutte plek tussen huis en boomgaard ligt het terras. Ook hier werd een oude blauwe hardsteen gebruikt voor de vloer. Henri-Charles en Natasha kozen voor reusachtige potten met gesculpteerde volumes van buxus in contrasterende vormen om een intiem hoekje te creëren dat ook beschut tegen de wind; tegen de muur met de Fransblauwe ramen staat een natuurstenen tafel met potplanten die veranderen met de seizoenen.
"Als het mooi weer is, eten we 's morgens, 's middags en 's avonds buiten", zegt Natasha. "Ik volg de zon en zoek een aangenaam plekje, op het terras, naast de zwemvijver of onder de oude appelboom."

Rozengeur en vruchtensap

Bij de hoeve hoort een ouderwetse hoogstammige boomgaard met meer dan 100 appelbomen en perelaars. "We weten niet welke soorten hier geplant werden", zegt Natasha, "maar het sap dat we elk jaar laten persen, is heerlijk. We plukken het fruit zelf en laten het dan door een gespecialiseerd bedrijf persen. In een gewoon jaar hebben we zo ongeveer 300 liter sap, maar vorig jaar was een enorm rijke oogst met bijna 700 flessen. Onze vrienden hebben moeten meehelpen om het op te krijgen, want het blijft maar een jaar goed!"
In de beschutte hoek tussen de verbouwde stallingen werd ook een grote rozentuin aangelegd in een klassiek patroon van vakken omzoomd door gesnoeide buxus. De vele rozen zijn een eclectische mix van zoete geuren en kleuren. "Rozen zijn absoluut mijn lievelingsbloemen", zegt Natasha. "Gelukkig heeft Henri-Charles groene vingers. Speciaal voor mij heeft hij de rozentuin getekend en aangelegd. Samen zijn we bij de kwekerij van Louis Lens de rozen gaan uitkiezen. Ik wilde bijvoorbeeld graag rozen met de namen van mijn kinderen. Voor Henry en Alexander is dat gelukt, maar naar een roos voor Nelson ben ik nog op zoek!" ■

Polyèdre, Hellebinnenweg 14, 2530 Boechout, 03/238.55.01, www.polyedre.be